

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 14796/2022
26.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгиша Дамјановић адвокат из ..., против туженог ЈП „Завод за изградњу града Новог Сада“ у ликвидацији, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 15352/21 од 13.04.2022. године, у седници већа од 26.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 15352/21 од 13.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 3125/2019 од 17.06.2021. године тужбени захтев тужиле је делимично усвојен и обавезан тужени да тужиљи, на име накнаде нематеријалне штете исплати, и то: за претрпљене физичке болове износ од 60.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 70.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 17.06.2021. године као дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 220.850,23 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, преко досуђеног у делу којим је тужилца тражила исплату и то: за претрпљене физичке болове од досуђених 60.000,00 динара до износа од 70.000,00 динара, као и за законску затезну камату на трошкове поступка од пресуђења па до извршности ове пресуде, тужбени захтев тужиле је одбијен. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 15352/21 од 13.04.2022. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и пресуда Основног суда у Новом Саду П 3125/2019 од 17.06.2021. године преиначена тако што је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати на име претрпљених физичких болова износ од 12.000,00 динара, уместо досуђеног износа од 60.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 18.000,00 динара, уместо досуђеног износа од 70.000,00 динара, као и да јој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 185.200,00 динара, уместо досуђеног износа од 220.850,20 динара, док је преко преиначеног износа до износа досуђених првостепеном пресудом са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате тужбени захтев

одбијен. У преосталом делу жалба туженог је одбијена, а првостепена пресуда у побијаном а непреиначеном делу потврђена. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара у року од осам дана.

Против правноснажне другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле недозвољена.

Према одредби члана 413. ЗПП неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбаћиће Врховни касациони суд, ако то у границама својих овлашћења (члан 410) није учинио првостепени суд.

Сходно одредби члана 479. став 1. ЗПП, пресуда или решење којим се окончава парница у поступку о споровима мале вредности може да се побија само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. овог закона и због погрешне примене материјалног права. Према ставу 5. цитираног члана прописано је да против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Према члану 468. став 1. ЗПП спорови мале вредности јесу спорови у којима тужбени захтев односно потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора на дан подношења тужбе (07.04.2015. године) је 140.000,00 динара. Имајући у виду тражени износ накнаде коју потражује тужилац, тј. да исти не прелази износ од 3.000 евра у динарској противвредности на дан подношења тужбе то произилази да се ради о спору мале вредности што указује на чињеницу да ревизија у овом спору није дозвољена. У поступку у спору мале вредности не примењују се одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се тужила позива у ревизији.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић